

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte

judcători

URSACHE Petru

NICOLAEV Ghenadie

MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de succesorul părții vătămate și partea civilă Guțul Natalia, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 27 mai 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

ROTARU Andrei Vasile, născut la 01 septembrie 1948, originar din r-nul Florești, s. Prăjila și domiciliat în mun. Chișinău, or. Durlăști, str.-la II, Petru Movilă 8.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 25.11.2014 -27.05.2015;

Instanța de apel: 16.06.2015- 09.09.2015;

Instanța de recurs: 22.10.2015 – 25.11.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 27 mai 2015, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Rotaru A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 183 alin. (2) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități în domeniul securității industriale pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de Guțul N. cu privire la repararea prejudiciului moral și material a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului prejudiciilor cauzate să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Rotaru A., activînd în calitate de director al SRL „Vasid” cod fiscal 1003600033848, adresa juridică or. Durlăști str. Petru Movilă 8, mun. Chișinău, la 09.07.2013, a încheiat un contract de prestări servicii cu SRL „Dies-Tehnologie” prin care s-a obligat să efectueze lucrări de reparație la stația de alimentare cu combustibil situată pe str. Meșterul Manole 9, mun.

Chișinău. Conform Ordinului nr. 26 C din 31.12.2010 fiind persoană responsabilă de tehnica securității și protecția muncii, la 10.07.2013, a admis efectuarea lucrărilor cu foc la obiectele cu pericol de deflagrație de cet. Trocin P. cu care nu a fost încheiat contract individual de muncă și care era admis în termen de probă în baza ordinului nr. 06 C din 09.07.2013, la efectuarea acestor lucrări și care nu avea o pregătire specială în acest sens. Contrar prevederilor art. 17 alin. (1) lit. 1) din Legea cu privire la securitatea și sănătatea în muncă din 10.07.2008 și pct. 60), 62), 64) din Regulamentul privind modul de organizare a activităților de protecție a lucrărilor la locul de muncă și prevenire a riscurilor profesionale aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 95 din 05.02.2009, aproximativ la orele 11.30 min. cet. Trocin P. efectuând lucrări de sudare în interiorul fântinii tehnologice a rezervorului nr. 12 al stației de alimentare cu combustibil amplasată pe teritoriul SRL „Dies-Tehnologie” din str. Meșterul Manole 9, mun. Chișinău, a produs o deflagrație rezultată în urma energiei termice produse de aparatul de sudare, fiind aruncat în aer la o înălțime de aproximativ 30 m., care conform raportului de expertiză medico legală nr. 126/1221 D din 31.10.2014 i-a provocat leziuni corporale grave care au dus la decesul victimei Trocin P.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 183 alin. (2) Cod penal, *încălcarea regulilor de protecție a muncii, adică încălcarea tehnicii securității sau alte reguli de protecție a muncii de o persoană cu funcție de răspundere, care a provocat din imprudență decesul unei persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către succesorul părții vătămate și partea civilă Guțul N., care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Rotaru A. să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile, și anume: de 500 000 lei prejudiciu moral și diferența cheltuielilor funerare suportate de apelantă, precum și atragerea la răspundere penală a directorului SRL „Dies-Tehnologie”, Gheorghiiuc A. și a șefului depozitului de produse petroliere al SRL „Dies-Tehnologie”, Pruteanu E.

În motivarea cererii depuse, apelanta a invocat că, față de inculpat a fost aplicată o pedeapsă prea blândă având în vedere consecințele accidentului și nerecuperarea integrală a prejudiciului cauzat prin infracțiune, urmînd ca acesta să fie pedepsit mai aspru pentru cele comise, avînd în vedere încălcarea de către dînsul a normelor pertinente ce reglementau securitatea muncii victimei.

De asemenea, apelanta a menționat că la materialele cauzei sunt anexate suficiente probe ce dovedesc întinderea prejudiciului cauzat, urmînd ca instanța să se expună asupra acestora și să admită integral acțiunea civilă înaintată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2015, a fost admis apelul declarat de partea civilă Guțul N., cu casarea sentinței în partea soluționării acțiunii civile și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia acțiunea civilă înaintată de Guțul N. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării de la Rotaru A., în

beneficiul acesteia, a sumei de 30 000 lei, cu titlu de prejudiciu material și suma de 50 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, sentința atacată a fost menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că starea de fapt și de drept reținută de către instanța de fond este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărârii atacate.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului, în opinia instanței de apel, corect s-a conchis că în privința lui Rotaru A., urmează a fi aplicată sancțiunea penală, sub formă de închisoare, cu suspendarea executării acesteia, or aceasta fiind justă, echitabilă și proporțională faptei comise de ultimul. La fel, instanța de apel a considerat că, la stabilirea pedepsei, instanța de fond a reieșit din circumstanțele cazului și de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, precum și de persoana vinovatului. Astfel, s-a ținut cont de faptul că, în speță circumstanțe agravante nu au fost stabilite, iar ca atenuante au fost reținute recunoașterea vinovăției, căința sinceră, precum și faptul că inculpatul se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, are o vîrstă înaintată și starea sănătății precară.

Respectiv, instanța de apel a respins argumentele apelantei referitoare la faptul că, multitudinea încălcărilor admise de inculpat la admiterea pentru efectuarea lucrărilor a lui Trocin P. și survenirea în consecință a decesului acestuia, implică necesitatea aplicării unei sancțiuni privative de libertate or, acest fapt ar veni în contradicție cu scopul pedepsei penale.

Mai mult, instanța de apel a considerat necesar de a-i explica apelantei că, privarea inculpatului de libertate nu ar constitui decît un impediment sau o tergiversare a achitării de către acesta a prejudiciului material și moral cauzat.

Privitor la solicitarea părții civile Guțul N. de atragere la răspundere penală a lui Gheorghiiiciuc A. și a lui Pruteanu Eu. întrucît aceștia au fost scoși de sub urmărire penală prin ordonanțele procurorului din 23.09.2014, astfel încît învinuirea în prezenta cauză a fost înaintată doar lui Rotam A. – instanța de apel a respins aceste alegații or, acestea urmau a fi contestate în modul stabilit de art. 299/1 și art. 313 Cod de procedură penală, la etapa respectivă a procedurilor.

În partea ce ține de soluționarea acțiunii civile de către instanța de fond, s-a statuat că neîntemeiat aceasta a fost admisă în principiu, or reieșind din actele cauzei și probele prezentate de parte se poate de stabilit cu certitudine cuantumul prejudiciului material cauzat, și anume cel pretins de apelantă, în mărime de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu material, care este echivalent cheltuielilor specifice și necesare pentru achitarea serviciilor funerare, legate nemijlocit de procedura de înmormîntare.

La fel, instanța de apel a conchis că, pretențiile părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral se încadrează în dispozițiile art. 1422 Cod civil, însă valoarea compensației pentru prejudiciul moral cauzat - în sumă de 500 000 lei este preamărită în raport cu suferințele cauzate or, deși apelantei i-au fost cauzate indubitabil suferințe psihice în urma decesului fratelui acesteia, instanța a opinat că, circumstanțele în care au fost cauzate aceste suferințe și rata vinovăției inculpatului denotă ca fiind echitabilă și

suficientă adjudecarea unei compensații a prejudiciului moral cauzat în mărime de 50 000 lei.

6. Nefiind de acord cu hotărîrea pronunțată de instanța de apel, succesorul părții vătămate și partea civilă, Guțul N., a declarat la 07 octombrie 2015, după care și la 26 octombrie 2015, două cereri de recurs ordinar, în termenul stipulat de art. 422 Cod de procedură penală, prin care solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia lui Rotaru A. să-i fie aplicată o pedeapsa mai aspră, cu excluderea art. 90 Cod penal și să fie admisă integral acțiunea civilă, în partea încasării prejudiciului moral.

În vederea susținerii celor solicitate, recurenta specifică că, instanțele nu au individualizat corect pedeapsa în privința inculpatului, după cum se cere în art. 61, 75 Cod penal, ceea ce presupune aplicarea unei pedepse în alte limite decît cele prevăzute de lege și au apreciat greșit quantumul prejudiciului moral.

Totodată, considerînd că corect s-a statuat asupra mărimii prejudiciului material cauzat prin infracțiune în suma de 30000 (treizeci mii) lei, pe cînd suma prejudiciului moral încasat de instanța de apel constituie numai 10% din mărimea prejudiciului moral solicitată de parte. La fel, recurenta specifică că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția privitor la soluționarea acțiunii civile.

În drept, recurenta își întemeiază recursul declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursurilor ordinare declarate de succesorul părții vătămate și partea civilă Guțul N. se conchide că recurenta invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Pct. 6) menționat, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Astfel, recurenta susține că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător exigențelor legale soluția privind stabilirea quantumului prejudiciului moral cauzat prin infracțiunea comisă de Rotaru A.

De asemenea, recurenta critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a instanței de fond, privitor la pedeapsa stabilită inculpatului, pe care o consideră neproportională faptei săvârșite și consecințelor survenite, a decesului fratelui său.

Însă, verificând actele cauzei coroborat cu criticele din textul recursurilor, Colegiul penal conchide că alegațiile invocate de titulara dreptului de recurs sunt vădit neîntemeiate, atât în latura penală, cât și în cea civilă.

Așadar, în vederea respingerii criticelor în partea ce țin de blîndețea pedepsei, Colegiul penal amintește că pretinsa eroare se încadrează în temeiul prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, avînd în vedere că cauza a fost examinată în ordinea stipulată de art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de recurs constată că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte, dar se critică atât sentința cât și decizia instanței de apel numai referitor la chestiunea de individualizare a pedepsei.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs invocat de recurentă nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de fond și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia prin rechizitoriu, or în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

În primul rînd, instanța de recurs ține să amintească că, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvîrșite, se stabilește avîndu-se în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvîrșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului. Adică, categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76 – 77 Cod penal, precum și, efectele acestora prescrise în art.78 Cod penal.

La caz, aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost valorificate de instanța de fond anume în această ordine, fiindu-i stabilit lui Rotaru A.

termenul de pedeapsă prevăzute de art. 183 alin. (2) Cod penal, 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități în domeniul securității industriale pe un termen de 2 ani, adică în limitele sancțiunii normei incriminate, reieșind din faptul că inculpatul a beneficiat de o reducere cu 1/3 a pedepsei în urma aplicării prevederilor procesuale de la art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, după efectuarea procedurii de individualizare și stabilire a duratei și cuantumului pedepsei, în cazul aplicării închisorii, continuă operațiunea de individualizare, în aspectul executării pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi trasată concluzia că scopul pedepsei se poate de atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

Colegiul penal menționează că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă este un incident în viața sa. Mai mult, că categoria infracțiunii săvârșite de Rotaru A., se atribuie la cele comise din imprudență.

În practica judiciară, cu privire la suspendarea condiționată a executării pedepsei, s-a statuat că această măsură constă în esență – în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare, privitor la suspendarea pe o anumită durată și în anumite condiții, a executării pedepsei aplicate. Astfel, executarea pedepsei devine dependentă de comportamentul condamnatului pe această durată, iar suspendarea executării poate fi revocată în caz de nerespectare a condițiilor prescrise de lege.

În consecință, se reiterează că, judecarea cauzei penale vizate a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu respectarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, iar potrivit pct. (8) al acestui articol, inculpatul, care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să fie înfăptuită pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Instanța de fond, luând în considerație stipulările legale expuse, i-a stabilit inculpatului pedeapsa închisorii în limite prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, reieșind din limitele minimă și maximă ale sancțiunii art.183 alin.(2) Cod penal, pentru care acesta a fost condamnat.

În speță, instanța de recurs consideră întemeiate argumentele formulate de instanțele ierarhic inferioare, în susținerea poziției cu privire la aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse cu închisoarea pe un termen de 2 ani, cu suspendarea executării acestuia pe un termen de probă de 1 an. Or, instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Așadar, Colegiul penal apreciază că modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei aplicate inculpatului Rotaru A., pentru infracțiunea comisă de ultimul, este în acord cu principiul proporționalității avînd în vedere fapta comisă și urmările produse.

Din acest punct de vedere se conchide că, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate de instanța de apel, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursurilor, ca fiind vădit neîntemeiate în această parte.

Cu privire la alegațiile recurente în partea soluționării acțiunii civile, instanța de recurs, verificînd actele cauzei conchide că, și în această parte soluția instanței de apel este corectă și conformă exigențelor legale.

Respectiv, instanța de recurs constată că soluția Curții de Apel privind rejudecarea cauzei în latura civilă și dispunerea încasării de la Rotaru A. în beneficiu părții civile Guțul N., a prejudiciului material în mărime de 30 000 lei, care este echivalent cheltuielilor specifice și necesare pentru achitarea serviciilor funerare, legate nemijlocit de procedura de înmormîntare și a prejudiciului moral în cuantum de 50 000 lei, pentru suferințele cauzate, este corectă.

La caz, instanța de recurs reține că recurenta, în particular nu este de acord anume cu cuantumul evaluat de instanța de apel a prejudiciului moral.

Prin noțiunea de prejudiciu moral se înțeleg suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobîndite prin lege (viața, sănătatea, demnitatea și reputația profesională, inviolabilitatea vieții personale, secretul de familie și personal), prin fapte ce atentează la drepturile personale nepatrimoniale.

Mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată.

Prin urmare, se apreciază că just a fost conchis de Curtea de Apel precum că: *„În temeiul art. 1423 alin.(1) și (2) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.*

Raportând dispozițiile acestor norme la circumstanțele speței, Colegiul consideră că, suma pretinsă de apelantă în mărime de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu material este una echivalentă cheltuielilor specifice și necesare pentru achitarea serviciilor funerare, legate nemijlocit de procedura de înmormîntare.

La fel, Colegiul conchide că, pretențiile părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral se încadrează în dispozițiile art. 1422 Cod civil, însă valoarea compensației pentru prejudiciul moral cauzat - în sumă de 500 000 lei este preamărită în

raport cu suferințele cauzate or, deși apelantei i-au fost cauzate indubitabil suferințe psihice în urma decesului fratelui acesteia, Colegiul este de părere că, circumstanțele în care au fost cauzate aceste suferințe și rata vinovăției inculpatului denotă ca fiind echitabilă și suficientă adjudecarea unei compensații a prejudiciului moral cauzat în mărime de 50 000 lei.”

Or, în fapt, decizia instanței de apel și în această parte corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Subsidiar celor expuse supra, în vederea respingerii argumentelor recurenteii privitor la nemotivarea deciziei instanței de apel, Colegiul penal explică că, o hotărîre motivată, în sensul jurisprudenței CtEDO, trebuie să conțină motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, cum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților în raport cu analiza probatoriului administrat în cauză. Motivarea hotărîrii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucît, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizîndu-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate.

În speță, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art.6 CEDO.

Avînd în vedere considerentele expuse și raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar recursurile declarate de succesorul părții vătămate sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de succesorul părții vătămate și partea civilă Guțul Natalia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe Rotaru Andrei Vasile, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 22 decembrie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru